

J.M.
RÁJ

číslo 3 2007

ISSN 1801-0059

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

PROROCI V CÍRKVI

Z ráje do ráje

Akupunktura – jen
změť jehel?

Bůh nechce, abyste
zůstali začátečníky.

Ježíš nás chrání

Nová tolerance
a křesťanství

ODPADNUTÍ NÁRODA

E.G.WHITE

PK 109-116

Od Jeroboámovy smrti až po Eliášovo vystoupení před Achabem prožíval Izraelský lid stálý duchovní úpadek. Za panování mužů, kteří se nebáli Hospodina a podporovali cizí způsoby bohoslužby, zapomněl velký počet lidí na svou povinnost sloužit živému Bohu a přijal mnohé z modlářských zvyků. Achab si vzal za ženu Jezábel, dceru sidonského krále, který byl zároveň Bálovým veleknězem. (1Kr 16,31,32)

Achabova mravní síla byla oslabena. Jeho sňatek s modloslužebnou ženou měl neblahé následky pro něj i pro národ. Jeho bezzásadová povaha s malým smyslem pro to, co je spravedlnost, se dala Jezábelinou rozhodností snadno přetvořit. Jeho sobecká povaha nebyla s to ocenit milosrdenství, jaké Bůh prokázal Izraeli, nebyla schopna uvědomit si povinnosti, které měl jako strážce a vůdce vyvoleného lidu.

Zhoubný vliv Achabova panování způsobil, že Izrael se vzdálil daleko od živého Boha a kráčet před Ním nedobrymi cestami. Po mnoho let ztráceli Izraelští pocit zbožnosti a bázně Boží. Zdálo se, že není nikoho, kdo by se odvážil poukázat jim na to, jak žijí, a otevřeně vystoupit proti panujícímu rouhačství. Tmavý stín odpadnutí zahalil celou zemi. Všude byly vidět obrazy Bála a Astarot. Nesčetně bylo modlářských chrámů a posvěcených modloslužebných hájů, v nichž se uctívaly výtvořiny lidských rukou. Vzduch znečišťoval dým obětí přinášených falešným bohům. Hory a údolí odrážely rozjařené výkřiky pohanských kněží, kteří obětovali slunci, měsíci a hvězdám. Uchváčení skvělou podívanou a okouzujícími obřady modlářské bohoslužby následovali lidé příkladu krále a jeho dvora a oddávali se omamujícím zvrhlým rozkoším a orgiím smyslné pohanské bohoslužby. Ve své slepé pošetilosti se rozhodli zavrhnout Boha a Jeho uctívání. Světlo, jež jim bylo tak milostivě udělováno, se stalo tmou. Výborné zlato zašlo.

V horách galátských, na východ od Jordánu žil za dnů Achabových věřící, zbožný muž, Eliáš, jehož neohrožené vystoupení mělo zadržet rychlé šíření odpadlictví v Izraeli. Byl hlasem volajícím na poušti, jehož posláním je kárat hřích a zadržet přívál nepravosti. Přišel mezi lid jako karatel hříchu a jeho poselství bylo balzámem pro hříchem ochotělé duše všech, kdož toužili po uzdravení.

Eliáš byl pověřen posláním doručit Achabovi nebeské poselství soudu. Neusiloval o to, aby se stal poslem Páně; slovo Páně přišlo k němu. A protože byl horlivý pro věc Boží, neváhal uposlechnout božské výzvy, i když se zdálo, že uposlechnutí znamená přivolat na sebe rychlou záhubu z rukou bezbožného krále.

Prorok se ihned vypravil na cestu. Jako blesk z čistého nebe zaznělo v uších bezbožného krále poselství o přicházejícím soudu. Zprávy o tom, že Eliáš vytkl hříchy Izraele a prorokoval o brzkém trestu, se rychle rozšířily po celé zemi. U některých lidí vzbudily strach a obavy, všeobecně však bylo nebeské poselství přijato s posměchem a úšklebky.

Prorokova slova se však začala ihned naplňovat. Rozhodnutí udržet lidi v klamu, pokračovali Bálovi kněží v přinášení obětí svým bohům. Hladomor se všemi svými hrůzami se přibližuje čím dál víc.

Navzdory těmto důkazům moci Boží nečinil Izrael pokání ani se nenaučil tomu, čemu jej chtěl Bůh naučit. Jezábel označila Eliáše za příčinu všeho neštěstí Izraele a chtěla ho usmrtit. Když ve svém úsilí dopadnout Eliáše neuspěla, rozhodla se, že se pomstí tím, že dá usmrtit všechny Hospodinovy proroky v Izraeli. Žádný z nich neměl zůstat na živu. Rozvzteklá žena svůj záměr uskutečnila. Dala pobít mnohé ze služebníků Božích. Všichni však nezahynuli. (1Kr 18,4)

Odpadnutí Izraele bylo horším zlem než všechny hrůzy hladomoru. Bůh toužil osvobodit lid od falešných představ a přivést ho k tomu, aby pochopil, že Jemu vděčí za život i za všechno ostatní. Snažil se jim pomoci, aby znovu nabyli ztracené víry, a proto na ně musel uvalit velké utrpení. Když po dlouhé době král a prorok stanuli proti sobě tváří v tvář, byl si Eliáš vědom své nevinny. Horlivý pro čest Boží odmítá Achabovo obvinění a bez bázně králi prohlašuje, že to byly jeho hříchy a hříchy jeho otců, které přivolaly na Izrael tuto strašnou pohromu. „*Jáť nekormoutím lidu Izraelského,*“ praví směle, „*ale ty a dům otce tvého, když opouštíte přikázání Hospodinova a následujete Bálu.*“ (1Kr 18,18)

I dnes je zapotřebí hlasu, který by přísně káral, neboť ohavné hříchy odtrhly lid od Boha. Nevěra se stává moderní. Lahodná kázání, jichž se lidem tak často dostává, nepůsobí trvale, polnice nevydává jasný zvuk. Prosté a řízné pravdy slova Božího už nezasahují lidská srdce. Není lepší počínat si tak, abychom nezbudili nelibost těch, kteří žijí v hříchu?

Tak uvažovali a uvažují mužové, kteří by měli stát jako věrní strážci zákona Božího, a proto opatrnost nastupuje na místo věrnosti a hřích se nechává bez pokárání. Kdy opět zazní v církvi hlas, jenž bude věrně kárat? Takoví kazatelé, kteří jen potěšují lidi, kteří volají „pokoj, pokoj tam, kde Bůh nemluví o pokoji“, by měli pokořit svá srdce před Bohem, žádat o odpuštění za svou neupřímnost a nedostatek mravní odvahy. Pravá láska usiluje především o čest Boží a spásu duší. Ti, kdož ctí takovou lásku, se nevyhýbají pravdě, aby se uchránili před nepříjemnými následky přímé řeči, která nazývá hřích hříchem. Jsou-li duše lidí v nebezpečí, nemyslí služebníci Boží na sebe, nýbrž říkají to, co jim bylo dáno mluvit, a odmítají omlouvat nebo promíjet zlo.

Jejich poselství musí znít: „Tak praví Pán.“ Bůh vyžaduje muže, jako byl Eliáš, Nátan a Jan Křtitel, muže, kteří ponese věrně jeho poselství bez ohledu na následky, muže, kteří statečně hlásají pravdu, i když za to obětují vše, co mají.

Bůh nemůže potřebovat muže, kteří v době nebezpečí, kdy je třeba síly, odvahy a vlivu všech, se bojí zaujmout pevný postoj za spravedlivou věc. Volá muže, kteří budou věrně bojovat proti zlu, proti knížatstvům a mocnostem, proti vládcům temnosti tohoto světa, proti duchovním mocnostem zla na výsostech. Takovým Bůh řekne: „Dobře, dobrý a věrný služebníče, ... vejdi v radost svého Pána.“ (Mt 25,23)

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	Odpadnutí národa
Ellen G. White	úvodník
4	Proroci v církvi
Ján Kováčik	téma
7	Ježíš nás chrání
pravdivý příběh pro děti i dospělé	dětem
8	Očišťování svatyně
A.T. Jones	dějiny
10	V duchu a moci Eliášově
Ellen G. White	pilíře víry
13	Zrádné pamlsky
Tomáš Kábrt	deváté přikázání
14	K zamyšlení	
16	Akupunktura – jen změť jehel?
M. Heide	kult
19	Křesťanská Jóga
Jak spolu souvisí křesťanská víra a jóga?
časopis Topic	kult
20	Nová tolerance a křesťanství
Jaroslav Juřica	série
22	Muž na střeše archy	Ježíš vítězí
24	Boj kultur
Jaroslav Juřica	našim čtenářům

»...přistoupil Eliáš prorok a řekl:
*"Hospodine Bože Abrahamův, Izákův
a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi
ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj,
a že jsem vedle slova tvého učinil
všechny věci tyto."«*

1.Královská 18, 36

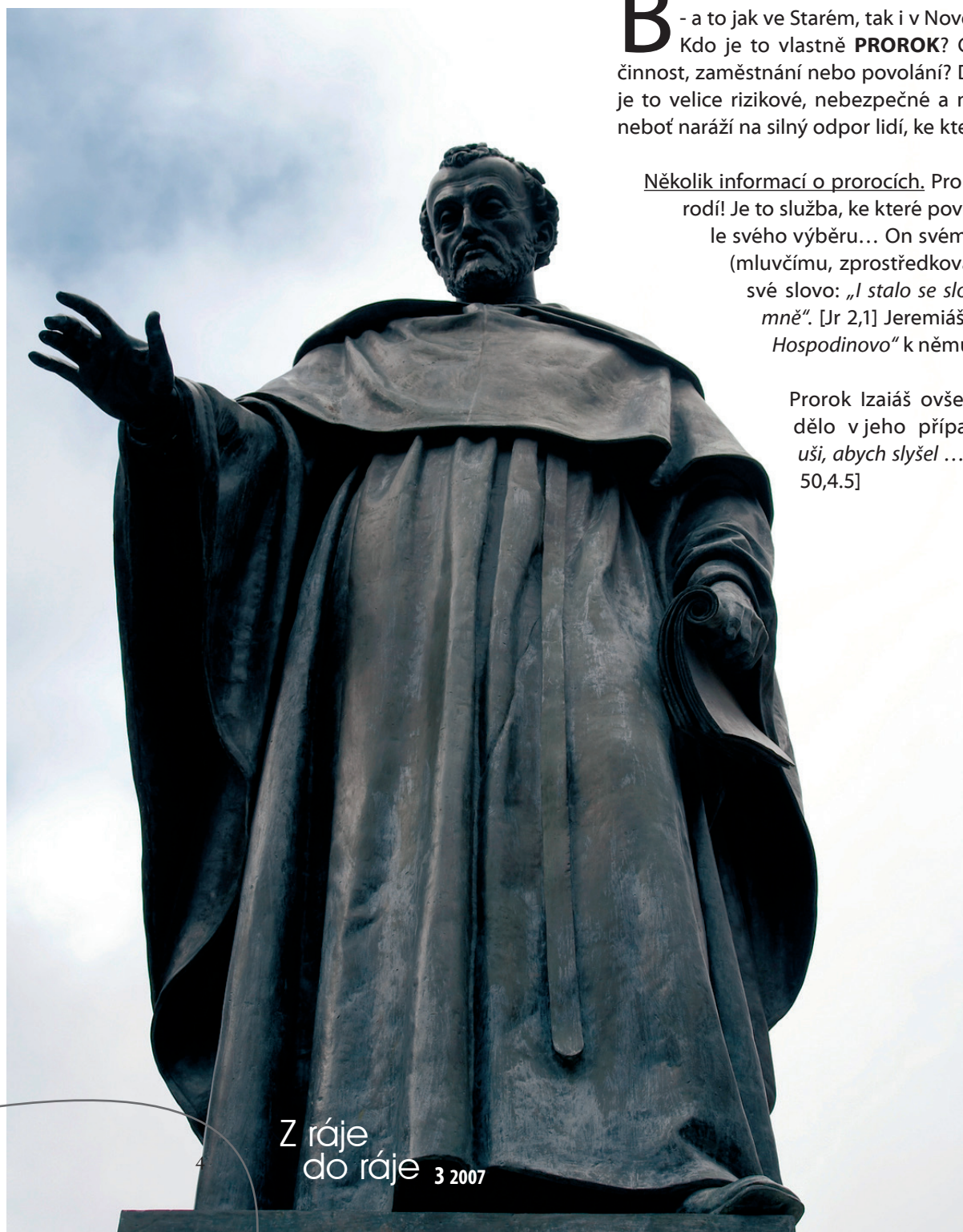
1. část PROROCI V CÍRKVI

J. KOVÁČÍK

Bible nás na mnoha místech informuje o prorocích - a to jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Kdo je to vlastně **PROROK**? Co je to za profesi, činnost, zaměstnání nebo povolání? Dovolím si tvrdit, že je to velice rizikové, nebezpečné a nesnadné povolání, neboť naráží na silný odpor lidí, ke kterým promlouvá.

Několik informací o prorocích. Prorokem se nikdo nerodí! Je to služba, ke které povolává Bůh a to podle svého výběru... On svému lidskému nástroji (mluvčímu, zprostředkovateli) vkládá do úst své slovo: „*I stalo se slovo Hospodinovo ke mně*“. [Jr 2,1] Jeremiáš neuvádí, jak „slovo Hospodinovo“ k němu přišlo - „*stalo se*“.

Prorok Izaiáš ovšem uvádí, jak se to dělo v jeho případě: „*Probuzuje mi uši, abych slyšel ... otvírá mi uši ...*“ [Iz 50,4.5]

Z ráje
do ráje 3 2007

Je zajímavé, že když Bůh promlouvá ke svému služebníkov, nikdo jiný než on sám to neslyší. Jak je to možné? Bůh při komunikaci s prorokem „vysílá“ (promlouvá) na jiných frekvencích, než je tomu u běžného hovoru. Aby prorok mohl zachytit to, co Bůh říká, má ve svých uších zabudován zvláštní „přijímač“. Taková možnost je v současné technicky vyspělé době snadno pochopitelná.

Někdy se může stát, tak jak tomu bylo na Hoře proměnění, že když nebeský Otec promluvil k Ježíši, slyšeli to i učedníci. Bylo to něco podobného jako v případě proroků. [1Pt 1,17,18].

V Janově evangeliu můžeme číst na místě, kdy Ježíš před svou smrtí prosil Otce, aby se oslavil skrze Syna, tato slova: „*I oslavil jsem, ještě oslavím.*“

Tato slova slyšel a těmto slovům rozuměl pouze Ježíš. Ovšem lidé, kteří tam byli přítomni, nerozuměli tomu, co slyšel Ježíš. Pouze zachytili nějaký neurčitý hlas (zvuk) a proto řekli: „*Zahřmělo.*“ Jiní pravili, že „*anděl k Němu promluvil.*“

Boží prorok může nejen slyšet, ale i „vidět“. Jedná se také o mimořádné slyšení, rozdílné od běžného ... Snad nějakým „*vnitřním zrakem*“ uschopní Bůh svého služebníka k tomu, aby viděl věci neviditelné, události, které se ještě nestaly, ale které nastanou buď v krátké, nebo velice vzdálené době.

Ovšem Bůh může své informace poskytnout i ve snu. A to nemusí být vždycky jen u proroka. Vzpomeňme třeba na Josefa, faraóna, Nabuchodonozora a další.

Bible nás také informuje o tom, že i satan má své proroky. Apoštol Petr uvádí: „*Bývali i falešní proroci v lidu...*“ [2. Pt 2,1]. Těž ve Skutcích můžeme číst o jednom z nich. [Sk 13,6]

Falešní proroci byli populární, v oblibě u králů i lidu, neboť hřích nevytýkali, nikoho nenapomínali, nevedli k pokání. Přinášeli takové poselství, jaké chtěli lidé slyšet – příjemné jejich uším!

Naproti tomu Boží proroci kárali hřích, světáctví, nevěrnost, ohlašovali soudy, varovali ... Z tohoto důvodu populární nebyli. [Iz 3,14-26]

Název článku, který právě čtete, jsem sestavil ze tří slov ze Skutků 13,1, kde lékař Lukáš, Pavlův průvodce, píše, že ve sboru v Antiochii bylo dokonce několik proroků a mezi nimi jmenuje i Saula-Pavla.

Potřeba proroků v církvi. Proč bylo nutné, aby v církvi, starozákonní i novozákonní, byli proroci? Apoštol

Pavel to vysvětlil následovně:

- „*(Kristus) dal některé apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty ... Pro pořádání svatých, k dílu služebnosti. Pro vzdělání těla Kristova.*“ [Ef 4,11,12]
- V Přísloví čteme další důvod, proč Bůh posílal proroky. „*Když nebývá vidění, rozdělený bývá lid ...*“ [Př 29,18] Jako jiné příklady uvádí: rozpuštělý, bezuzdný.

Proč tedy proroci? Pavel odpovídá: „*Pro pořádání svatých*“ aby byl v církvi pořádek, řád, aby lid kráčel správným směrem.“ Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry ...“ [Ef 4,13]. Bez prorocké koordinace (usměrňování) by lidé byli rozptýlení a nevázaní.

V době, kdy mladičkový Samuel nastoupil do svatostánku v Sílo k Elímu, zjišťujeme, že v těch dnech bylo „*slovo Hospodinovo vzácné*“ a že jen málokdo měl prorocké vidění, případně slyšení. [1S 3,1]

To znamená, že když nebylo vidění (proroků), tak to také podle toho ve starozákonním lidu (církvi) i vypadalo – každý si dělal co chtěl a jak chtěl. Co se komu vidělo za dobré, to činil. Představme si frekventovanou křižovatku, kterou by řidiči projížděli tak, jak by se jim zachtělo...

Přibližme si několika příklady z Písma jaký vztah měli k Božím prorokům někteří judští a izraelští králové.

Judský král Jozafat a neznámý prorok

Město Jeruzalém je v obklíčení množstvím nepřátelského vojska. [2Pa 20,20] Nebylo úniku! Situace se stala neřešitelnou! Najednou je slyšet králův hlas, prohlášení k lidu: „*Věřte v Hospodina, Boha svého a stane se vám věrně; věřte prorokům jeho a šťastně se vám povede.*“ [2Pa 20,20]

Kde vzal Jozafat tolik odvahy, aby povzbudil lid, když i jako král byl pouze slabým člověkem a mohl podlehnout strachu? Písmo dává odpověď, říká co učinil především – „šel na kolena!“ Jeho modlitba může být povzbuzením pro každého! [2Pa 20,3-12]

Tato modlitba, trvající jen několik minut, byla v okamžení vyslyšena. Bůh se ohlásil. Uprostřed shromážděného zástupu poslouchajícího královou modlitbu se najednou „*stalo slovo Hospodinovo*“ k jednomu z přítomných mužů, Jachazielovi, který oznámil radostné poselství od Božího trůnu bezradému králi i lidu: „*Takto praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se lekejte množství toho velkého, nebo ne váš bude boj, ale Boží.*“ [2Pa 20,15]

Asi 650 let před narozením Krista se král jménem Jozafat dostal do nouzové situace. Z dalekých zemí do Jordánského údolí přitáhli pohorští králové, kteří vytvořili armádu tak nepřemožitelnou, že se Judova porážka zdála být jistou. V době nebezpečí si Jozafat uvědomil, že to jediné, co má cenu, je naslouchat radě, která přijde od Boha a on tuto jedinou věc, která mu ještě zbývala, využil. Modlil se.

V průběhu tohoto modlitebního shromáždění povstal neznámý levita a prohlásil, že obdržel poselství od Hospodina... Víme o něm jen velmi málo. Objevuje se pouze ve čtyřech krátkých verších Písma a pak mizí z dějin – sotva druh jistoty, na základě které by bylo možné riskovat přežití této armády. Kromě toho se jeho rada zdála být naprosto nesmyslná. Tváří v tvář takovému velikému počtu se zdálo, že jedinou nadějí Židů je zůstat v opevněném městě, ale Jachaziel jim řekl, aby je opustili a vystavili se pod širým nebem velkému nebezpečí... Avšak král Jozafat to učinil. Proč? Protože věřil, že to byla rada od Pána. (Lewis R. Walton; OMEGA II. Boží církvev na pokraji, str. 12)

Spolehnout se na neznámého a neověřeného proroka není vůbec jednoduché! Jak bys na Jozafatově místě řešil situaci ty? Věřil bys, že ten „rychlý“ vzkaz přišel od Boha?

Judský král Sedechiáš a prorok Jeremiáš

Kolem jeruzalémských hradeb opět zaujala nepřátelská armáda své bojové pozice. Tentokrát to byla vojska babylonského krále Nabuchodonozora. Co se dá dělat v dané situaci? Kdo by mohl poradit? Král Sedechiáš si vzpomněl na proroka Jeremiáše. Jenže toho hodili do cisterny. Aby se s ním mohl tajně poradit, dal ho král vytáhnout. [Jr 38,14,24]

Prorok dal králi přesné instrukce, které mu Bůh ukázal [Jr 38,21], a naléhavě jej prosil, aby se podle nich zařídil, neboť v opačném případě uvrhne sebe, Jeruzalém i celý národ do záhuby [Jr 38,17-24]

Sedechiáš se podle Boží rady nezařídil. Dal více na radu svých knížat, kteří chtěli Božího proroka dokonce zavraždit. Na neposlušnost pak těžce doplatil, jak o tom čteme u Jer. 39,1-7.

Izraelský král Achab a prorok Micheáš

Achab přesto, že už měl v době sucha a pak na Karmelu zkušenosti s Božím prorokem Eliášem, si za své

rádce vyvolil falešné proroky. Rozhodoval se totiž, zda má jít do války proti Sýrii, aby získal zpět kdysi ztracené území Rámot Galád. [1Kr 22,5]

Do této války přizval i svého spojence, judského krále Jozafata. Ten se ho ovšem obklopen královskými (bálovými) proroky zeptal: „Což není zde již žádného proroka Hospodinova, abychom se ho zeptali?“ [1Kr 22,7]

Achab odpověděl: „Ještě jest muž jeden, skrze něhož bychom se mohli poradit s Hospodinem...“ [1Kr 22,8a]

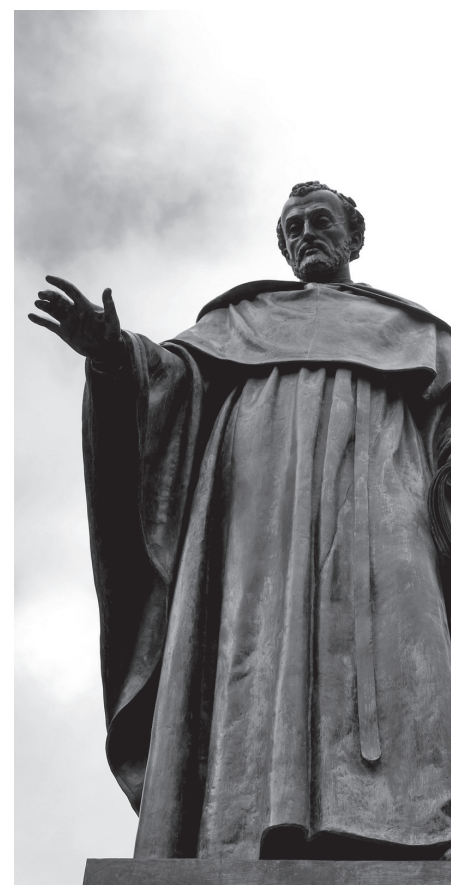
„Ano, je a ten by nám jistě řekl jak na tento plán pohlíží Bůh. Jenže v tom je určitý problém a to velice závažný.“ Jozafat se jistě zeptal co mu v tom tedy brání. Achab odpověděl: „Ale já ho nenávidím, protože mi nic dobrého neprorokuje, než zlé.“ [1Kr 22,8b]

Judský král však byl jiného názoru, vždyť on měl dobré zkušenosti s Božími proroky. Proto řekl: „Nechť tak nemluví král“. [1Kr 22,8c] Achab byl pod vlivem své pohanské manželky Jezabel, která zbožňovala bálovy proroky a Boží proroky nenáviděla. Chtěla připravit o hlavu i Eliáše. [1Kr 19,1,2] Spolu s ní Eliáše nenáviděl i samotný Achab za to, že mu do očí řekl: „Což jsi mne našel, nepříteli můj ...“? [1Kr 21,20a]. Achab rady falešných proroků považoval a hodnotil „jako dobré“, zatímco radu Božího proroka měl „za špatnou“.

„Achab tím, že nenáviděl Božího proroka Micheáše, nenáviděl i samotného Boha, který ho za proroka vyvolil.“ (Z vysílání TWR 12.11.2006; Studna Slova)

Jelikož nedal na dobrou radu Micheáše, který mu sdělil, jak válka dopadne, ale řídil se radou falešných proroků, sám přišel ve válce o život.

Tak bychom mohli v izraelských dějinách sledovat mnoho dalších skutečností, jak nejen králové, ale i lid se stavěl proti Božím prorokům. To je však doba od nás dosti vzdálená a proto v dalším článku se zaměříme na vztah adventního lidu k Božímu proroku, vlastně prorokyni – EGW.

dětem

Ježíš nás chrání

příběh nejen pro děti

mllees-photos.com

Žalm 91,5-7: „Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne. Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího. Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží.“

Nebezpečí existovala ve všech dobách. Jak strašný je pohled na neštěstí na cestách nebo dálnicích, kde se většinou střetne více aut a zůstane z nich jen hromada hrůzostrašně vyhlížejícího plechu. A k tomu spousta zraněných lidí a často i mrtvů. I v minulých staletích se stávaly nehody, jak uvidíme dále. Ale Boží andělé pomáhají lidem a také je chrání ve velkých nebezpečích.

Hrabě Zinzendorf byl muž, který miloval Boha a dělal mnoho pro nebeskou říši. Na podzim v roce 1735 cestoval s koňským potahem do Švýcarska. Cestou se zastavil na zámku svého přítele pana von Gersdorf. Dlouho spolu diskutovali o otázkách víry v Boha a Ježíše Krista. O půlnoci chtěli jít spát. Ale náhle hrabě Zinzendorf uslyšel hlas, který mu řekl, aby jel dál a nezůstával tam na noc. Nemohl si vysvětlit toto našeptávání. Ačkoliv bylo již velmi pozdě v noci, zavolal sluhu a nechal zapráhnout koně. Jeho přítel von Gersdorf ho prosil, aby počkal do svítání, protože jet přes les v noci bylo velmi nebezpečné. Hrabě ale odmítl a odjel uprostřed

noci. Ještě ani nebyl v bráně a v místnosti, kde měl spát, se prolomil strop. Kdyby zůstal, byl by určitě přišel o život. Jak milosrdně ho nebeský Otec ochránil.

Jindy vystoupil během jízdy v lese, poslal sluhu s doprovodem napřed a sám šel pěšky. Miloval lesní ticho. Mohl se v klidu modlit a rozmlouval s Bohem. Náhle se z lesa vynořil zloděj se zbraní v ruce a požadoval po něm peníze. Hrabě ve svém životě nelpěl na penězích. Velkoryse mu předal peníze které měl u sebe a přitom poklepal zloději na rameno a řekl: „Příteli, až budeš jednou stát na popravišti, vzpomeň si, že Ježíš zemřel i za tebe. Snad budeš moci ještě od něho dostat milost, tak jako lotr na kříži.“ Zloděj se hlasitě smál, schoval peníze a zmizel v lese.

O rok později, když už hrabě na toto přepadení zapomněl, přišel k němu neznámý muž. Byl to ten, který ho přepadl. Přišel prosit o prominutí. Vyznal Ježíši své hříchy a stal se Jeho následovníkem. Ano, Bůh je Pánem a chce nás chránit na všech našich cestách a ukazuje nám cestu do nebeského ráje.

Nyní se chceme modlit. Milý Bože v nebesích, přikázal jsi dnes svým andělům, aby nás chránili na našich cestách. Děkujeme Ti za to.

Jost Müller Bohn, Kinderandachten III.

OČIŠŤOVÁNÍ SVATYNĚ

© fourseasons - fotolia.com

A. T. JONES

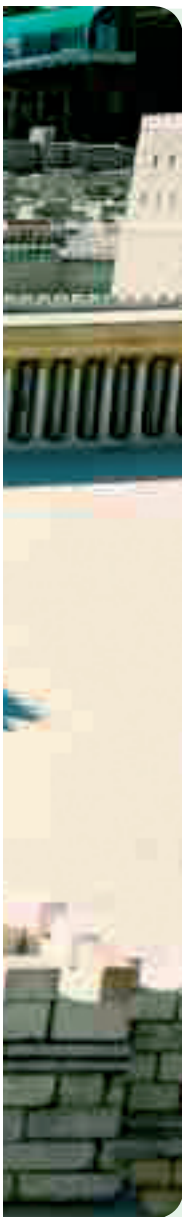
*Teprve po
přerušení proudu
zla směřujícího
do svatyně se
mohlo úspěšně
pokračovat
v očišťování
samotné svatyně.*

Daniel 8,14: „A řekli mi: Až do dvou tisíc a tři set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svatě služby“.

Doba ukončení očišťování svatyně a čas odhalení Božího tajemství jsou identické. Obě události jsou navzájem natolik propojené, že se i ve své podstatě ztotožňují.

V pozemské svatyni, obrazu nebeské svatyně, probíhala služba podle ročního plánu. Na jeho konci se konalo očišťování pozemské svatyně. Nečistoty a hříchy Izraele způsobené přestupováním Božího zákona, které kněží po celý rok přinášeli při službě do svatyně, se z ní musely jednou za rok odstranit. Ukončení tohoto díla v pozemské svatyni bylo zároveň ukončením služby pro lid. Ten, kdo ve dni očišťování svatyně, tj. ve Velkém dni smíření, nezpytoval své svědomí, nevyznal a neodložil své hříchy, měl být jednou provždy vyloučen z Božího lidu. Očišťování svatyně se týkalo nejen samotné svatyně, ale i celého Izraelského národa.

Všechno, co se tenkrát dělo, bylo podobenstvím na dnešní dobu. Byl to obraz očišťování pravé svatyně, kterou neudělal člověk, ale Bůh, od hříchů Ježíšových následovníků, způsobených přestupováním zákona Božího. Proroctví o době očišťování říká: »Až do dvou tisíců

a tři set večerů a jiter a přijdou k obnovení svatě služby.« (Původní text hovoří o očistění svatyně). To se od roku 1844 vztahuje na svatyni v nebesích. Svatyně, ve které je nejvyšším knězem Ježíš Kristus, je jedinou svatyní, v níž se mohlo v roce 1844 začít s očišťováním, protože žádná jiná svatyně již tehdy neexistovala. Pozemskou svatyni, která byla obrazem nebeské svatyně, zničili římsí vojáci během dobývání Jeruzaléma.

Verše Da 9,24-27 zcela jednoznačně popisují, co znamená očistění svatyně. Anděl, který řekl Danielovi pravdu o 2300 dnech, vysvětlil také velký Boží cíl spojený s touto dobou, který se vztahoval jak na Židy, tak na pohany. Vysvětlil účel 70 týdnů, neboli 490 let pro Židy, který zněl: „Ukončit přestupování (zákonu), zapečetění hříchů (ukončit hřešení), vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné ... (v závorkách podle překladu King James). 490 let bylo určeno Židům, během této doby se mělo dosáhnout tohoto cíle. Kristus k nim přišel osobně, aby jim tento cíl ukázal a přivedl je k němu. Ale oni nechtěli. Neviděli, že je naplněn milostí, nepochopili, že má ukončit přestupování zákona a skoncovat s hříchem, nastolit spravedlnost a smířit je s Bohem. Viděli v něm naopak Belzebuba, nejvyššího ďábla. Vrah pro ně znamenal více než Kristus, jimi zavržený král. Ježíš Kristus byl podle nich hoden smrti na kříži. Mohl takovému národu přinést Kristus ukončení přestupování zákona a zbavit ho hříchu a nastolit věčnou spravedlnost? V žádném případě. Bylo to nemožné, protože se mu vzpírali, rebelovali proti němu. Nedovolili mu vykonat nádherný čin milosti a On proto musel zvolat [Mt 23,37.38]: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste. Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ Mat. 21,43: „Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu užítky jeho.“

Po selhání Židů svěřil Bůh svůj plán pohanům. To, co neuskutečnili Židé v době jim určené, tj. ve 490 letech, mají udělat pohané, kterým Bůh předal svoji říši. Má to být ukončení přestupování zákona, zapečetění hříchů, vyčištění nepravosti, nastolení věčné spravedlnosti a zapečetění vidění i proctví a v konečném důsledku také pomazání svatyně svatých (King James). To se může stát jen při odhalení Božího tajemství,

při očistění svatyně. Ukončení Božího tajemství spočívá v dokonání díla evangelia. To obsahuje v první řadě odnětí hříchu s jeho následky a nastolení věčné spravedlnosti, což pro Kristovy následovníky znamená úplné přijetí Jeho charakteru. Pak bude následovat zničení těch, kteří evangelium nepřijali [2Te 1,7-10], protože Božím přáním není udržovat lidský život jen pro to, aby si lidé působili utrpení. Služba v pozemské svatyni nám ukazuje na skutečnost, že ti, kdo cele přijali „evangelium“ a zúčastnili se Velkého dne smíření, byli smíření s Bohem. Avšak ti, co neměli účast na tomto obřadu, museli být odstraněni, vyhlazeni z národa Izraelského. (3M 23,29).

Je to také podobenství na dnešní dobu, která nám celkem jasně říká, že na ukončení evangelia mohou mít podíl jen ti, co se cele zúčastní služby ve svatyni. Všichni, kteří to neudělají, budou vyhlazeni.

Svatyně nemohla být očistěna do té doby, než do ní nepřestalo proudit vyznání hříchů věřících lidí. Očistění svatyně spočívalo v odstranění hříchů Izraelského národa ze svatyně, které v ní kněží svojí službou nashromáždili během jednoho roku. Aby vůbec mohlo začít očišťování svatyně, muselo dojít k ukončení tohoto proudu zla v lidských srdcích.

Ze všeho nejdříve muselo během procesu očišťování svatyně dojít k očistění národa. Podstatným předpokladem k samotnému očistění svatyně bylo ukončení přestupování zákona (ukončení hřešení), smíření a nastolení věčné spravedlnosti v srdcích věřících.

Teprve po přerušení proudu zla směřujícího do svatyně se mohlo úspěšně pokračovat v očišťování samotné svatyně.

Toto všechno bylo předobrazem na současnost, obrazem na dobu, ve které žijeme. Popsané události nám zřetelně ukazují, že očišťování nebeské svatyně naším Veleknězem musí nutně předcházet očišťování věřících. Z celého děje také jasně vyplývá, že současně s tím se také musí ukončit přestupování zákona, musí dojít ke smíření a nastolení věčné spravedlnosti v srdcích věřících, což by mělo být zkušeností každého věřícího člověka ještě předtím, než může nastat očistění nebeské svatyně.

V duchu a moci Eliášově

E.G.WHITE

***Bůh prohlásil, že sedmý den je sobotou Páně, den Páně. Když »dokonána byla nebesa a země«, povýšil Bůh tento den na památník svého stvořitelského díla. Odpočívaje sedmého dne »ode všeho díla svého, kteréž byl udělal,« ... »požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho.«
1M 2,1-3***

PK 177-189

A pro nás, „kteříž jsme na konci světa“ [1K 10,11], má tato skutečnost zvláštní význam. Dějiny se opakují. Svět má i dnes své Achaby a své Jezábele. Nynější věk je věkem odpadnutí právě tak, jako byla doba, v níž žil Eliáš. Není k tomu třeba pohanských oltářů, není zapotřebí model a rytin, na nichž by spočívalo oko, přesto tisíce lidí následuje bohy tohoto světa: bohatství, slávu, radovánky a rozkoše, jež člověku dovolují hovět sklonům přirozeného srdce.

Duch, který převládá v naší době, je duchem nevěry a odpadlictví. Vyvyšuje lidské nauky a dosazuje je na místo, kde by měl stát Bůh a zákon Boží. Satan svádí muže i ženy k neposlušnosti a slibuje jim, že získají svobodu a svoboda z nich udělá bohy. Lze vidět ducha odporu proti jasnému slovu Božímu.

Na počátku dal Bůh svůj zákon lidstvu jako prostředek k dosažení štěstí a věčného života. Satanova jediná naděje, jak zmařit úmysl Boží, je ve svádění lidí k neposlušnosti tohoto zákona, stálá snaha překroutit jeho znění a zlehčit jeho význam. Vrcholným satanovým tahem je pokus změnit samotný zákon tak, aby svedl lidi k přestupování požadavků zákona a přitom hlásali, že ho jsou poslouchají.

Jeden spisovatel přirovnal snahu o změnu zákona Božího ke staré klukovské nezbednosti obracet nesprávným směrem ukazatele cest na důležité křižovatce. Zmatky a nesnáze, které chlapci takovou neplechou často způsobili, byly veliké. Bůh dal ukazatele směru těm, kteří putují tímto

světem. Cestu ke štěstí vyznačil tak jasně jako cestu k útočištnému městu podle židovského ustanovení. Velký nepřítel všeho dobra však ve zlé hodině pro lidstvo otočil ukazatelem směru, takže mnozí z nás si pletou cestu.

Na hoře Sinaj vyryl Velký Zákonodárce vlastním prstem do kamenných desek jedno z přikázání: *»Sobot mých ostříhati budete, nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji. Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji poskvrnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal dílo v den sobotní, smrtí umře. Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a mezi syny Izraelskými na znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.«* [2M 31,13-17]

Těmito slovy Pán jasně uzákonil poslušnost jako cestu k Božímu městu; satan však otáčí ukazatel nesprávným směrem. Zřídil falešnou sobotu a namluvil lidem, že odpočívají-li v tento den, poslouchají příkazu Stvořitele.

Bůh prohlásil, že sedmý den je sobotou Páně, den Páně. Když *»dokonána byla nebesa a země«, povýšil Bůh tento den na památník svého stvořitelského díla. Odpočívaje sedmého dne »ode všeho díla svého, kterýchž byl udělal,« ... »požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho.«* [1M 2,1-3] A téměř celých čtyřicet let, kdy putovali po poušti, připomínal Hospodin Izraelským ustanovený den odpočinku tím, že každého sedmého dne nepadala mana, zato se vždy zázračně zachovala dvojnásobná dávka, která spadla v den přípravy.

Než vstoupili do zaslíbené země, připomenul Mojžíš Izraelským, aby ostříhali dne sobotního a světili jej. Budou-li zachovávat sobotu v pravém duchu, nebude se moci vyskytnout modlářství; jestliže však přestanou požadavky tohoto přikázání Desatera pokládat za závazné, zapomenou na Stvořitele a začnou uctívat jiné bohy. *»Soboty své vydal jsem jim,«* prohlásil Bůh, *»aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já jsem Hospodin posvětitel jejich.«*

Kristus za svého působení na zemi zdůrazňoval závaznost požadavků zachování soboty; v celém svém učení dával najevo úctu k nařízení, které sám vydal. Jasnou řečí projevoval svou úctu k zákonu Hospodinovu. *»Nemyslete si, že jsem přišel zrušit zá-*

kon a proroky,« pravil Kristus. *»Nepřišel jsem rušit, ale naplnit, neboť vpravdě pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani písmenko ani háček ze zákona, až se všecko splní. Kdo by tedy zrušil jediný z těchto nejnepatrnějších příkazů a tak učil lidi, nejnepatrnějším bude nazván v království nebeském; kdo by je však činil a jim učil, bude nazván velikým v království nebeském.«* [Mat 5,17-19]

V křesťanské éře začal velký nepřítel lidského štěstí zvláště napadat sobotu čtvrtého přikázání. Satan praví: *»Budu křížovat úmysly Boží. Zmocním své následovníky, aby zrušili památník Boží, sedmý den, sobotu. Tak ukáží světu, že došlo ke změně dne, který Hospodin posvětil a požehnal. Ten den už nebude dál žít v paměti lidu. Chci vymazat památku na něj. Ustanovím na jeho místo den, který nemůže být znamením mezi Bohem a jeho lidem. Svedu ty, kdož přijmou tento den, aby mu přikládali svatost, kterou Bůh vložil na sedmý den.«*

»Touto náhražkou vyvýším sám sebe. Dojde k posvěcení prvního dne a protestantský svět přijme tuto podvrženou sobotu za pravou. Tím, že lidé přestanou zachovávat sobotu, kterou ustanovil Bůh, znevážím Boží zákon. Tak se svět stane mým vlastnictvím. Budu vládcem země, knížetem světa. Ovládnou mysl lidí tak, že začnou pohrdat Boží sobotou. Učiním ze zachování sedmého dne znamení neposlušnosti vůči pozemské vládě. Lidské zákony budou tak přísné, že se lidé neodvážejí zachovávat sedmý sobotní den. Z obavy, že by přišli o obživu, se připojí k světu a začnou přestupovat Boží zákon. Svět bude zcela pod mou nadvládou.«

Ustanovením falešné soboty se nepřítel domníval, že změní časy a zákony. Daří se mu ale opravdu měnit zákon Boží? Odpovědí jsou slova 33. kapitoly 2. knihy Mojžíšovy. Ten, jenž se nemění, je dnes tentýž, jako byl včera a jako bude vždy, praví o sedmém dni, sobotě: *»Je znamením mezi mnou a vámi po rodech vašich.«* *»Jest znamením na věčnost.«* [2M 31,13.17]

Bůh dnes horlí pro svůj zákon právě tak, jako za dnů Achabových a Eliášových. Jak se však tento zákon pošlapává! Dnešní svět je ve zjevné vzpouře proti Bohu. Je to vpravdě svéhlavé pokolení, nevděčné, povrchní, neupřímné, pyšné a odpadlé. Mnozí se dokonce neváhají vysmívat Božímu slovu. Roste pohrdání zákonem a pořádkem, což je přímým důsledkem přestoupení jasných Hospodinových přikázání. Odvrácení se od cesty poslušnosti plodí násilí a zločinnost. Pohledme jen, jak ubozí a bědní jsou lidé, kteří se klanějí před oltáři model a v marnosti hledají štěstí a pokoj!

Bůh nezruší svoji smlouvu, ani nezmění to, co vyšlo z Jeho úst.

Pán však nebude stále trpět, aby lidé Jeho zákon beztrestně přestupovali. Přichází doba, kdy »oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská, a Hospodin sám vyvýšen bude v ten den.« [Iz 2,11] Pochybovači mohou brát požadavky Božího zákona na lehkou váhu, mohou se jim posmívat a odmítat je, duch světskosti může mnohé nakazit a některé z nich dokonce i ovládnout; nakonec však pravda slavně zvítězí.

Až bude Boží dílo na zemi končit, korouhev Božího zákona se opět vyvýší. I kdyby převládlo falešné náboženství a rozmohla se nepravost, i kdyby láska mnohých vychladla a kříž z Golgoty upadl v zapomenutí, i kdyby tma jako příkrov smrti přikryla zemi a lidé se vši silou obrátili proti pravdě, i kdyby se osnoval jeden úklad za druhým pro to, aby došlo k vyhubení Božího lidu, vzbudí Eliášův Bůh v hodině nejvyššího nebezpečí lidské nástroje, které ponese poselství a nebude je možno umlčet. V lidnatých městech světa a tam, kde lidé nejvíce mluví proti Nejvyššímu, zazní kárající hlas. Neohroženě budou Bohem ustanovení muži veřejně odsuzovat jednotu církve se světem. Opravdově budou vyzývat muže a ženy, aby přestali zachovávat ustanovení vymyšlená člověkem a vrátili se k zachovávaní pravé Boží soboty. »*Bojte se Boha a vzdejte mu chválu a čest,*« bude oznámeno všem národům, »*neboť přišla hodina jeho soudu. Klanějte se tomu, jenž učinil nebe, zemi, moře i prameny vod... Kdo se klaní šelmě a její soše a přijme znak na čelo nebo na ruku, bude pít víno Boží vášnivosti, jež je nalito nerozředěné v číši jeho hněvu.*« [Zj 14,7-10]

Bůh nezruší svoji smlouvu, ani nezmění to, co vyšlo z Jeho úst. Slovo Boží bude stát pevně navěky, nepohnutě jako Boží trůn. Tato smlouva, »**Desatero**«, jasně napsaná prstem Božím, bude v den soudu platit a svět bude postaven před soudnou stolicí Věčné Spravedlnosti, aby přijal svůj ortel.

Dnes, právě tak, jak tomu bylo za dnů Eliášových, je vyznačena jasná hranice mezi lidem zachovávajícím příkázání Boží a ctiteli falešných bohů. »*Dokudž kulhati budete na obě strany?*« varoval Eliáš; »*jestliže jest*

Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním.« [1Kr 18,21] A poselství pro dnešní dobu zní: »*Padl, padl veliký Babylon... Vyjděte z něho lidé můj, abyste nebyli účastni jeho hříchů a neměli podílu v jeho ranách, neboť jeho hříchů se navršilo až k nebi a nyní se Bůh rozpomněl na jeho nepravosti.*«, [Zj 18,2.4.5]

Není daleko doba, kdy na každého člověka přijdou zkoušky. Budou nás nutit zachovávat falešnou sobotu. Nastane boj mezi příkázáními Božími a příkázáními vydanými člověkem. Ti, kteří krok za krokem ustupují světským požadavkům a přizpůsobují se světským zvyklostem, se raději podvolí nátlaku, než aby se vystavili posměchu, urážkám, hrozbě uvěznění nebo zabití. V té době se zlato oddělí od škváry. Pak se rozezná pravá zbožnost od domnělé zbožnosti a od pouhého pozlátka. Mnohá hvězda, kterou obdivujeme pro její skvělost, zhasne. Ti, kdo mají na sobě ozdoby svatyně, ale nejsou oděni Kristovou spravedlností, se pak zjeví v hanbě své nahoty.

Mezi obyvateli země jsou po celém světě roztroušeni lidé, kteří nepadají před Bálem na kolena. Jako hvězdy na nebi, které se objevují jen v noci, zazáří tito věrní, až tma přikryje zemi a temnota zahálí národy. V pohanské Africe, v katolických zemích Evropy a Jižní Ameriky, v Číně, v Indii, na mořských ostrovech a ve všech temných koutech země má Bůh připraveny zástupy vyvolených, kteří zazáří v temnotě a odpadlému světu jasně zjeví proměňující sílu poslušnosti Božího zákona. Již dnes se takoví lidé objevují v každém národě a mluví každým jazykem a v hodině nejhlubšího odpadnutí, až satan vynaloží největší úsilí, aby »*všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci,*« přijali pod trestem smrti znamení, že zachovávají falešný den odpočinku, tito věrní »*bez úhony a upřimní, Boží děti bez vady*« zazáří »*jako hvězdy ve světě.*« [Zj 13,16; Fp 2,15] Čím temnější bude noc, tím jasněji budou zářit.

Když Eliáš pravil: »*Zůstal jsem já sám, a nyní hledají života mého,*« byl překvapen slovy Páně: »*Zachovat jsem v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Baalovi.*« [1Kr 19,14.18]

Zrádné pamlsky

Taky rádi mlsáte? A jste spíš na sladké, nebo na slané? Nebo si dopřáváte ještě jinak? Je přece takový výběr! A tak rafinovaně se nabízí... A mlsný jazyk - ten přece dovede s člověkem zacvičit. Jsou srdnatí lidé, kteří odolali i zuřivému tlaku diktátorů, vězňů, výslechů a špiclování, a všimněte si: na cigárko jsou krátcí. Také patříte k těm, kteří jsou rozhodnutí do posledního dechu bojovat proti každému mocenskému omezení svobody svědomí a projevu? Já také! Ale když jde o chuť, o něco voňavého, dráždivého? To najednou musí svědomí stranou: Víím, že to není zdravé, ale pro jednu... Je zvláštní, že právě takové myšlenky přivedly do neštěstí už první lidi. „Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl“ (1M 3,6). Adam s Evou, krásní a dobří lidé, stvoření k lásce, se rozhodli poznat i zlo. Odcizení. Hřích. Ten lahodný, svůdný, mnohoslibný a zrádný pamlsek. Smrtící drogu.

Jazyk ale, jak známo, není jen na vychutnávání tajů domácí spíže. Jsou tu ještě mnohem nebezpečnější pamlsky, se kterými má tento růžový výtečník co dělat. „Řeči klevetnickovy jsou jako pamlsky, sestoupí až do nejvnitřnějších útrob“ (Př 18,8). Pomluvy. Nadřádky. Polopravdy. Lži. Je jich mnohem větší výběr, než těch voňavých. A jsou mnohem levnější, dokonce úplně zadarmo se nabízejí. A jak lákají! Jen si poslechněte kolem sebe, jak

jdou na odbyt. Slyšíte, jak jsou rafinované? A jak účinné! „Všechny druhy zvířat i ptáků, plazů i mořských živočichů mohou být krocneny člověkem, ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí“ (Jk 3,7.8).

Každý den sám na sobě poznávám pravdivost tohoto Božího varování. Každý den se musím urputně bránit stále novým vlastním i cizím nepravdám, které si brousí zuby na mou duši, na mé vztahy. Ten boj by byl zcela jistě marný, předem prohraný, nemít jednu mocnou zbraň - deváté přikázání Božího Desatera: „Nevydaš proti svému bližnímu křivé svědectví“ (2M 20,16). Pán vesmíru se rozhodl chránit dobrou pověst člověka. Není to úžasné?

A své rozhodnutí myslí vážně. Před celým nebem se neváhal ponížit a přijít - on, Stvořitel - jako prostý tesař Ježíš. Aby každého z nás přede všemi očistil. Aby nám daroval svou vlastní bezúhonnost a vrátil nás tak do ráje. Do Božího království vztahů. A co dělá Bůh, to se daří. On nemá problémy s pamlsky.

Zkusme svůj jazyk, ten opravdu vzácný nástroj, použít jinak, než dosud. Existují totiž i zdravé pamlsky. „Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj“ (Jk 3,17.18). Zdravé Boží lahůdky. Zkus je.

Tomáš Kábrt

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

1M 12,7

Rodičové, zasvěťte každé ráno nastávající den pro sebe i pro svoji rodinu Bohu. Nekalkulujte na měsíce a roky dopředu, ty nejsou vaše. Vám je dán jeden krátký den. Pracujte v jeho hodinách pro svého Mistra tak, jako kdyby to měl být váš poslední den na Zemi. Předložte všechny své plány Bohu, abyste je mohli provést, nebo zavrhnout podle toho, jak naznačí Jeho prozřetelnost. Přijměte Jeho plány místo svých vlastních, i kdyby to vyžadovalo, abyste se vzdali svých milovaných záměrů. Tak se bude váš život stále utvářet podle Božského příkladu.

Můj život dnes. EGW

Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci. 1K 13,11

Nemáme zůstat navždy dětmi v poznáních a zkušenostech, v duchovních věcech. Ne vždy se máme vyjadřovat jazykem toho, který zrovna přijal Krista, ale naše modlitby a napomenutí by měly růst v poznání, jak postupujeme vpřed ve zkušenosti pravdy. Jazyk dětí šesti či desetiletých by nebyl pro nás vhodný, a jak bolestné by pro nás bylo slyšet dospělého vyjadřovat se jako dítě, i když dosáhl zralého věku. Když člověk dospěje, očekáváme od něho odpovídající inteligenci v souladu s jeho věkem a možnostmi... Jestliže chceme vidět tyto známky růstu inteligence u dětí, když jim přibývá let, neměli bychom také očekávat, že i u křesťana bude vidět růst v milosti a zkušenostech?

YI 28.6.1894

minze - photocase.com

Bůh nechce, abyste zůstali začátečníky.

Potřebuje ve svém díle všechno, co můžete získat zde v oblastech duševního vzdělání a jasného usuzování. Přeje si, abyste dosáhli nejvyšší příčky žebříku, a pak vstoupili do království Božího. Pán si přeje, abyste pochopili postavení, které zaujímáte jako synové a dcery Nejvyššího, děti nebeského Krále.

YI 10.5.1900

Hledejte Hospodina, pokudž může nalezen být; vzývejte Ho pokud blízko jest. Iz 55.6

Přichází doba, kdy bude příliš pozdě hledat Boha, a já uvažuji, jak se budeme cítit, když čas zkoušky se naplní a všechno naše životní dílo skončí. S jakým pocitem budeme hledět do minulosti? Budeme pak litovat, že naše úsilí ve službě Bohu nebylo horlivější? Budeme litovat, že jsme nežili ve větším souladu s Jeho zjevenou vůlí? Budeme považováni za věrné služebníky? Co kdybychom v tomto okamžiku uslyšeli Kristův hlas, říkající: „Stalo se...“?

YI 21.7.1892

ALLÁHneboKRISTUS?

Otázkou rozdílů mezi Kristem a Alláhem se většinou začneme zabývat teprve až při hlubším zkoumání, přemýšlení a dotazování.

Rick Mathes, autor následujícího příspěvku, vede v USA známé zařízení pro vězeňskou misii.

Zúčastnil jsem se každoročního školení pro pracovníky ve svazových věznicích. Během tohoto setkání přednášeli zástupci katolické a protestantské církve a islámu. Velmi mne zajímalo, co muslimský imám řekne o své víře. Nabídl účastníkům vynikající přednášku a zásady islámu ukázal na videu.

Po skončení tří přednášek měli účastníci možnost klást otázky. Když došla řada na mne, obrátil jsem se na imáma. „Prosím, opravte mne, jestli řeknu něco nesprávně, ale pokud tomu rozumím, vyhlásila většina imámů a duchovních, džihád (svatou válku) proti nevěřícím na celém světě. Je-li tomu tak, můžete mi vysvětlit, kdo je to ten nevěřící? Imán zjevně souhlasil se vším, co jsem řekl a odpověděl, že z jejich pohledu je nevěřícím každý nemuslim.“

Odpověděl jsem: „Chtěl bych mít jistotu, že jsem vám správně porozuměl. Všichni přívrženci Alláha musí zabít každého, kdo nesdílí jejich víru, aby si zajistili místo v nebi. Je to tak?“ Na jeho obličej, který před tím vyzařoval nadřazenost a sebeovládání, se najednou rozhostil výraz malého chlapce, kterého přistihli, jak tajně sahá do misky s keksy. Rozpačitě řekl: „Ano“.

Na to jsem řekl: „Mohu si jen stěžít představit, že by papež Pavel II. nařídil katolíkům, aby vyvraždili všechny, kdo nepatří k jejich náboženství, anebo že by Pat Roberson nebo Dr. Stanley poručili všem protestantům totéž za cenu toho, že se tito křesťané dostanou do nebe!“ Imám ztratil řeč. Pak jsem řekl: „Těžko ve vás mohu vidět přítele, když svým přívržencům poručíte, aby mne zavraždili. Ale rád bych se vás ještě na něco zeptal. Kdo je vám milejší: Váš Alláh, který vám říká, že mne musíte zabít, abyste se dostal do nebe, nebo můj Ježíš, který mi říká, abych vás miloval, protože jsem na cestě do nebe a přeje si, abyste tam byl i vy?“

Zavládlo ticho.

Moje tělo patří Bohu

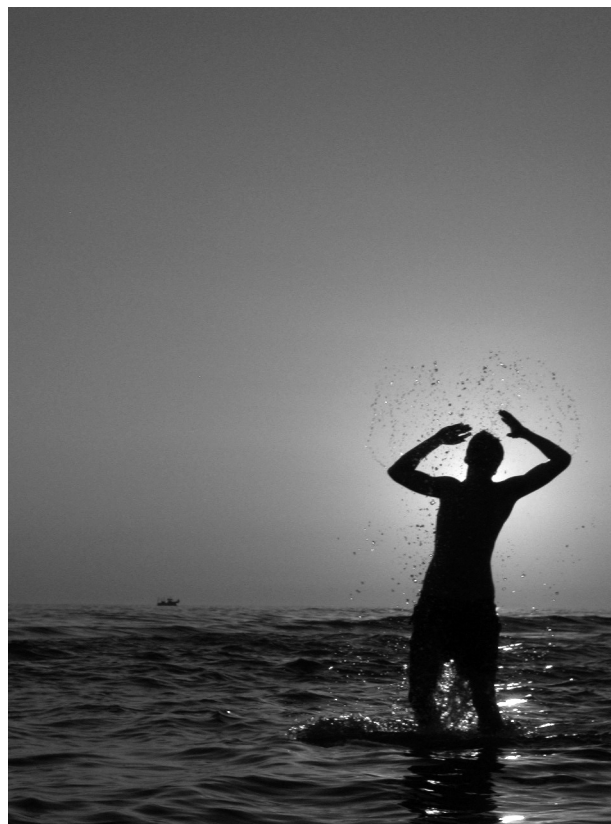
„Zdaliž nevíte, že tělo vaše je chrám Ducha svatého, jenž přebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujte tedy tělem vašim i duchem vašim, kteréžto věci Boží jsou.“

Život je dar Boží. Naše těla nám byla dána, abychom je používali k Boží službě a On si přeje, abychom se o ně starali a cenili si jich. Naše těla musíme udržovat v nejlepších možných podmínkách pro jejich tělesný a duchovní rozvoj.

Čistý, zdravý život je tou nejpříznivější okolností k vytváření dokonalého křesťanského charakteru a rozvíjení schopností mysli a těla.

Život každého křesťana musí ovládat zákon střídmosti. Bůh má být ve všech našich myšlenkách; vždy bychom měli mít na zřeteli Jeho slávu. Musíme se odvrátit od každého vlivu, který by zaujal naše myšlenky a odvedl nás od Boha. Je naší svatou povinností vůči Bohu ovládat svá těla a usměrňovat chutě a vášně, aby nás neodvedly od čistoty a svatosti anebo neodvrátily naši mysl od díla, které od nás Bůh požaduje.

Ti, kteří slouží Bohu v upřímnosti a pravdě, se stanou zvláštním lidem, jiným než zná svět, budou od světa odděleni. Jejich jídlo nebude uspokojovat nenasytlost nebo nebo zkaženou chuť a zmlsanost, ale bude jim zabezpečovat zdroj největší fyzické síly a sloužit duchovnímu rozvoji.

aim - photocase.com

Náš nebeský Otec nám věnoval velká požehnání ve zdravotní reformě, abychom Ho mohli oslavovat poslušností požadavků, které na nás má. Harmonická a zdravá činnost celého těla a mysli povede ke štěstí; čím jsou schopnosti dokonalejší a čistší, tím opravdovější a ryzejší je pocit štěstí.

2. část

AKUPUNKTURA — JEN ZMĚT JEHEL?

„Význam léčebné akupunktury je dále velmi pochybný. Existuje velké množství nekritických zpráv o úspěších terapeutické akupunktury jež neodpovídá výsledkům klinicky kontrolovaných vědeckých studií. Akupunktura v naší zemi tedy dále platí za „nevědecký, paramedicínský postup“ ...Vědecká akademie bývalé NDR kategoricky odmítla nejen užití akupunktury, nýbrž také její výzkum, jako absolutně zbytečné.“ (2)

Učení o akupunkturu se opírají o předpoklad, že na pokožce lidského těla existují speciální body. Ty mají ležet na zvláštních neviditelných čarách, tak zvaných „meridiánech“. Navíc mají mít v určitou denní dobu spojení s konkrétními orgány. Vpich v časově omezeném údobí v místě těchto bodů má vyléčit nejrůznější choroby. Podle učení o akupunkturu má velký význam jak kov, ze kterého je jehla zhotovena, tak její pohyb (otáčení). Vliv má i elektrický proud, a dokonce i hudba. Podle studií o akupunkturu jsou vhodné body rozmístěny buď na celém těle, nebo jsou lokalizovány na boltec ušní („aurikuloterapie“). Kromě toho existuje i akupunktura jazyka a chodidla.

Vzhledem k tomu, že působením určitých lékařských sdružení, činností laických léčitelů, vlivem denního tisku, obrázkových časopisů a televize, vznikla mezi obyvatelstvem a částečně také mezi některými lékaři zvláště v západní Evropě nejistota, považuje odbor medicíny za nutné po důkladném šetření konstatovat následující:

- Věda nezná body pro akupunkturu a jejich existence není ani pravděpodobná. Různá učení o akupunkturu udávají jejich topografii naprosto odlišně.

- Všechny pokusy histologicky prokázat body pro akupunkturu nebo je nalézt pomocí měření kožního odporu nejsou přesvědčující.
- Efekt akupunktury není závislý na určitém bodu. Spadá do oblasti jevů, jichž lze dosáhnout také jiným sugestivním jednáním, a proto odpovídá stupni očekávání nemocného.
- Akupunkturou nelze léčit těžká onemocnění, jako jsou infekční nemoci, onemocnění orgánů, systémová onemocnění, nádory nebo postižení smyslů
- Z hlediska hygienického hrozí nebezpečí šíření nákazy, protože se například shigellózy považují za nanejvýš povážlivé onemocnění, která lze ovlivnit akupunkturou.
- Použití akupunktury při narkóze nepřináší jiný výsledek než hypnóza, sugesce a autosugesce a využívá mezní hysteroidní reakce pacienta před operací. Procházení elektrického proudu tělem nebo hlavou (elektronarkóza, alektoanestezie) nemá s akupunkturou nic společného. Rovněž se neprokázal specifický vztah k endogenním mediátorům.
- V současné době není důvod k tomu, abychom doporučovali uvolnění prostředků pro výzkum akupunktury. Rovněž výuka akupunktury při vzdělávání lékařů je absolutně zbytečná.

Akupunkturní body dosud nebyly histologicky prokázány. (111,112) Domněle zdařilý histologický důkaz akupunkturních bodů Kellnerem (62) realizuje sám

badatel ve svém prohlášení: „Podobné poměry jako jsou na akupunktorních místech máme i u neutrální kůže.“ Přes tuto otevřenost se jeho práce „vždy znovu uvádí jako důkaz pro histologické podklady akupunktorních bodů.“ (113) Na otázku prof. Prokopa, zda může potvrdit existenci akupunktorních bodů, napsal sám Kellner, že může odpovědět „pouze jednoznačným NE.“

Pokud jde o tvrzení o uvolňování endorfinů a serotoninů akupunkturou, jedná se o nespecifický efekt. Nezbytná námitka proti akupunkturě jako léčebné metodě: dosud se přívržencům akupunktury nepodařilo přesvědčivě dokázat jediný bod nebo meridián a jeho vztah k orgánu. Expert Herget 52, uznávaný v akupunktorních kruzích píše, že „meridiány nejsou doložitelné našimi přírodovědeckými metodami, ale musíme je považovat za hypotetické (předpokládané) dráhy.“

Dr. Andreas Gertler z Institutu medicínského práva na Humboldtově univerzitě v Berlíně, řekl na první konferenci Společnosti pro vědecké zkoumání „paravědeckého“, konané v Bonnu v roce 1988, že meridiány nelze dosud vědecky potvrdit. Mnoho nově vyvinutých metod, jako např. laserová akupunktura, je sporných a slouží především ke komerčnímu využití. Nesmí se podceňovat lékařské riziko vpichu akupunktorní jehly. Kromě poškození nervů a cév dochází i přes hygienickou osvětu u akupunkturovaných pacientů stále ještě k infekci hepatitidou B. Stále tedy schází důkaz o tom, že akupunktorní body a meridiány vůbec existují. Protichůdné jsou také údaje o velikosti akupunktorních bodů. Kolísají od 1 mm² (Harget 53) do 9 mm² (Bisxhko). Také teplotní poměry akupunktorních bodů jsou různé; podle Hergeta vyzařují teplo, dle Thalmanna (150) mají být o 0,3° C až 1° C chladnější než okolní kůže. Protichůdné jsou dále i údaje o potřebné hloubce vpichu jehly (1 až 7,6 cm!) zrovna tak jako údaje o množství jehel. (74)

Mezi prominentními lékaři akupunkturisty panuje nedůslednost. Tvrdí, že akupunktorní body jsou lokalizovány v kůži, což se na druhé straně zpochybňuje tím, že jehly se vpichují do hloubky 7 cm a více.

„Jako charakteristika akupunktorních bodů se uvádějí různé kožní odpory a diference elektrického kožního potenciálu. Tato rozdílnost je sice nesporná, avšak fyziologicky je za ni zodpovědné rozmístění potních žláz a změny jejich funkce v závislosti na psychologické reakci. Akupunkturisté využívají těchto fyziologických jevů v elektrických vyhledávacích přístrojích akupunktorních bodů. Přístroje ukazují

přirozené rozdíly na kůži. Připisovat jim význam pro důkazy existence akupunktorních bodů musíme označit za svévoli. Další protiklad vzniká z nejednotných názorů na počet akupunktorních bodů, jejich lokalizaci a jejich volbu při léčbě.“

Ani „empiricky uspokojivá odpověď“ na otázku, jak akupunktura působí, se dnes ještě nevyskytuje. Hypotézy jsou velice rozporné, většinou se koncentrují na ovlivnění reaktivity nervového systému, především vegetativního, s následným účinkem na funkční systém orgánů. Svak a Engel ukázali, že akupunktura a hypnóza u totožných probandů stejným způsobem ovlivnila vnímání bolesti.“

V německém lékařském časopise z 15. února 1985 píše Dr. Jan Baum: „Různé měřicí postupy k dokazování a hledání akupunktorních bodů nejsou přesvědčivé a jsou zatíženy velkou možností výskytu chyb. Specifické spojení akupunktorních bodů s orgány jim přiřazenými a z toho vycházející zvláštní působení při nabodnutí určitého bodu není doloženo a má čistě hypotetickou povahu... Teorie tradiční čínské medicíny, její obsáhlé znalosti a přihlídnutí k ní, má být nutným předpokladem léčebného úspěchu, je z velké části nevědecká a nepřijatelná.“

Ve stejném vydání Německých lékařských listů píše prof. R.F. Schmidt, že „na ušní akupunkturu je nutno pohlížet jako na sugestivní metodu, neboť sami angažovaní příznivci akupunktury nemohou najít žádný podklad pro somatický mechanismus účinku. Pro klasickou akupunkturu a její způsob hry, neexistoval a neexistuje žádný primární neurobiologický mechanismus účinku.“ Ve vztahu k elektroakupunkturě píše Schmidt, že „je na místě zdrženlivost, neboť dosud nebyly předloženy ani všeobecně indikace k jejímu použití, ani ověřené znalosti o té které optimální formě užití.“

Neue Artzliche“ z 25. října 1985: „Pro zavinění úmrtí z nedbalosti byl odsouzen 50letý léčitel v Norderstadtu u Hamburku na 8 měsíců odnětí svobody podmíněně a k pokutě 5000 marek. Soud uznal za prokázané, že léčitel zapříčinil chybně provedenou akupunkturou smrt 58leté ženy v domácnosti, která se u něj léčila pro dechové obtíže. Dle soudně-lékařského posudku pronikly nejméně dvě akupunktorní jehly do plic a smrtelně tuto ženu zranily. Ve zdůvodnění rozsudku přikl soub státním institucím přinejmenším morální spoluzavinění, protože léčebný postup byl povolen,“

Dr. Hulla píše v časopise „Selecta“ z 2. března 1987, „že akupunktura nevděčí za své úspěchy tomu, že

byly zasaženy určité body a došlo k specifickému dráždění, ale tomu, že se dá v mnohém ohledu srovnat s mesmerizmem a „léčbou magnetizmem“.

Akupunktura pomáhá pouze tam, kde je kní důvěra a víra. Podle Kohnlechnera „existuje víra v jehly“. Zůstává však otázkou, zda zde nepůsobí tytéž démonické síly, které používá Uri Gellner jako nástrojů. Jak sám uvádí (Das Beste, listopad 1975), je „nejen hlasatelem, nýbrž čistě náhodným tlumočnickem všepřesahující Inteligence z vesmíru. Tyto nadpřirozené síly, jak je nám známo ze slova Božího, nabývají v poslední době převahy. (2Te 2,9-11; 1Tm 4,1; Mt 24,24). Tento svod je výrazný zvláště tím, že pro okultní praktiky a okultní uzdravování se používají vědecky znějící pojmy.

Akupunkturisté stále prosazují uznání své metody s poukazem na dlouholetou činnost nebo velké množství pacientů. Nedokázali ale dostatečně zdokumentovat své výsledky. „Člověk stále znovu žasne nad tím, s jakým fanatismem určití akupunkturisté hájí své praktiky, ačkoli jim dávno musí být jasné, že analgetický a léčebný vpich jehly má málo racionální a navíc zcela nespecifické pozadí.“ Podle nových zpráv nepanuje v samotné Číně valné mínění o významu akupunktury. Z Číny se dozvídáme dokonce i o takových komplikacích, které vedou až k smrti. Akupunktura tedy není v žádném případě zákrok, který lze provádět bez rizika.

„Jako nejzávažnější akutní komplikace, spojená s úmrtím, je hlášen z více pracovišť pneumotorax po nepřiměřeném vpichu, místní infekce v oblasti místa vpichu, způsobené pravděpodobně zavlečením choroboplodných zárodků z povrchu kůže, k němuž dochází zvláště často u jehel zavedených na delší dobu. K prokázání hepatitidy při nedostatečné sterilizaci jehel je nutno brát v úvahu dlouhou inkubační dobu; v důsledku anikterického průběhu je počet postižených pravděpodobně vysoký. Podle Keplera je až neuvěřitelné, že ve 41 učebnicích akupunktury se nenajde žádná nebo jen velmi nedostatečná zpráva o dezinfekci a sterilizačních pravidlech. I u lékařů, kterým tyto principy musí být známy, docházelo v této oblasti k proviněním.“ Akupunkturální lékaři mají nerealistické postoje, tak typické pro zastánce paramedicíny, neboť riziko úplně popírají nebo ho bagatelizují.

„Při studiu akupunkturální literatury nabývá člověk dojmu, že úspěch je téměř vždy zaručen (alespoň subjektivně!) a že tato metoda nevyvolává žádné

komplikace (nebo jen velmi zřídka), takže stojí za to pracovat jako akupunkturální lékař. Žel skutečnost vypadá jinak. Prokop a Dotznanen zpracovali údaje o případech kdy došlo ke komplikacím a následkům, kterým se dalo bez výjimky předejít. S ohledem na pozdější škody nebo z jiných důvodů neuvedené komplikace u akupunktury je třeba počítat s velkou temnou cifrou!“

Žádným teoretikem, ale přesto kritikem, je Dr. Heinrich Hasper z Düsseldorfu. Je prvním německým lékařem, který mohl akupunkturu studovat přímo v Číně a to na Akademii pro čínskou medicínu v Pekingu, kde se na poliklinice naučil akupunkturální teorii i praxi. Prohlásil doslova toto:

„V Německu si často myslíme, že v Číně se léčí jenom akupunkturou. To je ale každopádně omyl. Čínští pacienti si mohou vybrat, zda se chtějí nechat léčit akupunkturou, bylinami nebo západními léky a dle mého poznání je zcela jisté, že akupunktura vede v Číně obrannou válku proti západní medicíně, protože zámožní Číňané, ale také funkcionáři, a politici, se nenechávají akupunkturou léčit.

Dr. Schnorrenberger, vedoucí jednoho výzkumného ústavu pro čínskou medicínu, uváděl ve výše zmíněném vysílání, že akupunktura může způsobit škody, což je ostatně v čínské tradici známo již více než 2 000 let. Řekl, že jednou akupunkturální jehlou lze člověka i zabít.

Je nutno vzít v úvahu také názory z vlastních řad, které přichází od soudních lékařů. Soudní lékařka paní prof. Oepen z Marburgu právem říká, že varování nejsou neopodstatněná a že akupunkturální terapeuté mají často zálibu v ostatních alternativních postupech jako jsou irisdiagnostika a práce s kyvadlem. Také se zdá být oprávněný varovný postoj vědecké rady Spolkové lékařské komory, zveřejněný 27.7.1978 ve vědeckých lékařských listech.

Co je na akupunkturálních bodech zvláštního, to zkoumal také profesor neurologie Dr. Baust z univerzity v Düsseldorfu. Část pacientů s migrénou ošetřoval s použitím klasických akupunkturálních bodů a dalším vpíchoval jehly do vedlejších míst. „Přesvědčili jsme se, že nebyl rozdíl ve výsledku ošetření mezi pacienty, u kterých byly nabodávány klasické body, a u těch, kde se píchalo mimo ně. S našimi výzkumy máme potvrzený předpoklad, že je jedno, zda se napichují klasické body, či libovolná místa kdekoli jinde na kůži.“ (175) Otázka, zda se jedná o čistě sugestivní efekt, musí podle prof. Bausta zůstat otevřena!

Na základě historického pozadí je třeba učinit závěr, že akupunktura je založena na filozofii, která dnes v sobě zahrnuje evoluci, astrologii, panteizmus, mesmerizmus a hypnózu, meridiány, které anatomicky neexistují, theozofii a orientální náboženství, věšteství v diagnóze, jakož i převtělování duší, a je nedílnou součástí buddhizmu a hinduizmu... Akupunktura není nevinná. Existuje mnoho otázek týkajících se akupunktury a hypnózy, které nebudou pravděpodobně nikdy zodpovězeny, neboť se zde zabýváme hraniční oblastí psychologie a hypnózy. Kyvadlo idejí se značně vychyluje. Je zcela lhostejné, zda se jedná o hladící proceduru mesmerizmu, opakující se hlas hypnotizéra, či opakované dráždění akupunkturní jehlou. Výsledek je ve všech případech stejný. Podobnost akupunktury a hypnózy je možno popsat v následujících bodech:

1. Okultní metody obou, akupunktury a hypnózy nebo mesmerizmu se používaly po staletí. Literatura mystiky a magie popisuje ve všech podrobnostech jejich použití.
2. Až donedávna byly obojí, akupunktura a hypnóza, pokoutními metodami v oblasti medicíny. Hypnóza byla americkou lékařskou asociací uznána nedávno, v 60. letech.
3. Není žádné anatomické ani fyziologické vysvětlení pro hypnózu nebo akupunkturu.
4. Akupunktura je považována za jednu z forem hypnózy. Pozadí akupunktury je obestřeno mysticizmem.“

Podle Thorwaldových slov v knize „Moc a tajemství lékařů starověku“ je akupunktura součástí pohanské okultní čínské lidové medicíny a spočívá na pohanském pojetí světové energie nebo světového ducha Tao nebo Chi.“

Vlastní podstata akupunktury je mystická! Okultizmus můžeme dnes vidět ve všech oblastech. **Z lékařského a křesťanského hlediska musíme tedy akupunkturu rozhodně odmítnout!**

M. Heide: Bludné cesty ke zdraví, JUPOS

Křesťanská JÓGA

Jak spolu souvisí křesťanská víra a jóga?

V USA (ale i v Evropě - pozn. redakce) je stále oblíbenější křesťanská forma uvolnění a meditace pocházející z Dálného východu. Počet středisek neustále roste, což potvrdila i rozhlasová stanice loca 16 v Orlandu (Florida). V takovém středisku (studiu) se lidé nemodlí k nebeským tělesům, nýbrž oslovují Ježíše Krista.

Ozývají se i varovné hlasy. Například místopředseda Baptistického teologického semináře ve Wake Forest, Russel Bush, říká, že křesťanská jóga slouží jako druh náboženství, při kterém se dáváme do područí nekřesťanským silám (vlivům). Stejně ji odmítá evangelický publicista v USA Dave Hunt, který říká, že křesťané, kteří provozují jógu, nemohou vyloučit vliv démonů.

Protest přišel také od Hindů, od nichž jóga pochází. Brání se proti změněnému významu jejich 5 000 let starého učení. Říkají: „Když dostanu recept a změním v něm přísady, dostanu stejné jídlo, které popisuje původní recept? Určitě ne!“ [Citát učitele Hinduismu, prof. Subhas Tiwariho].

časopis Topic 08.2006

Nová TOLERANCE a KŘEŠŤANSTVÍ

*Můžeme se
dočíst o dalším
zpochybňování
biblických
údajů a o
nespolehlivosti
Bible*

JAROSLAV JUŘICA

Na mnoha příkladech jsme si ukázali, jak se Nová tolerance prosazuje ve vzdělávacím systému, vládě, společnosti, atd. ... k naší škodě a škodě našich dětí. Nebezpečné učení Nové tolerance prosáklo i do křesťanských církví a do sborů. To, co se nepovedlo našemu odpůrci, starému nepříteli, ohněm, pronásledováním a hladověním, dosáhl bez problémů pomocí spolupráce s křesťanskými církvemi – změnami zásad a učení.

Podívejme se jen na několik statistických údajů:

- 57 % křesťanské mládeže nevěří, že existuje objektivní měřítko „pravdy“.
- 50 % konzervativních dospělých křesťanů nevěří na absolutní pravdu.
- 84 % studentů prvních ročníků na křesťanských školách nedokáže obhájit svoji víru.

Kdo je naším nepřitelem, našli jsme ho? Jsme jím my sami?

Bílá vlajka kapitulace

Kapitulace křesťanských církví před myšlenkami a ideály Nové tolerance začala na třech frontách - ve vedení církví, na katolických školách a v samotných sborech.

V časopise „Theology Today“ byla uvedena studie dokumentující postoj poválečných ročníků (1946 – 1964) a splynutí jejich názorů s Novou teologií. Ačkoliv měli ve víře jasno, zdráhali se přijmout ultimativní názor na autoritu křesťanské víry. Jen málo lidí souhlasilo se skutečností, že spasení je možné jen skrze Ježíše Krista a že Kristus je jediný zdroj absolutní pravdy. Byli stoupeníci názoru, že také jiné tradiční církve a denominace mají stejný nárok na poznanou pravdu a křesťané to nemohou zpochybnit. Mnozí z nich jdou tak daleko, že říkají, že by byli spokojeni i kdyby jejich děti nepřijali křesťanství, jen kdyby byly šťastné a vedly morální život.

Když vezmeme v úvahu takové názory a pohledy, pak je křesťanství ve velkém nebezpečí. Soren Kierkegaard řekl: „Pokud se církev smíří se světem, bude to znamenat zánik křesťanství.“ (Quoted by Michael S. Hoeton, Beyond Culture Wars, Chicago 1994)

Markus J. Borg z univerzity v Oregonu (USA) patří k velmi známým učitelům a vykladačům Bible, zvláště v otázkách týkajících se Kristova života. Jeho názory jsou ale velmi bolestivé. Například o Bibli říká: „Bibli beru jako reakci širokého kulturního směru, nikoli jako zkušenost s Bohem. Její původ není nadpřirozený, ale lidský... dokazují evangelia, že Kristus opravdu vstal z mrtvých?“

V jeho úvahách bych mohl pokračovat, ale přeju do USA do Německa na Theologische Hochschule Friedensau, která patří Církvi adventistů sedmého dne. V roce 1998 vydala tato škola knihu od A. Thompsona, Inspiration - Dr. A. Thompson je docentem na Walla Walla College, Woshington, USA. Vydavatelé této knihy v Německu jsou R.J. Pöhler a Johan Gerhardt z pověření vysoké školy. (Tehdy byl J Gerhardt docentem a děkanem, dnes už je rektorem této školy). Na str. 261 se můžeme dočíst o zpochybňování biblické chronologie, počtu Izraelitů při vyjítí z Egypta a o rozsahu potopy. Citují: „Zajisté, jak adventisté, tak i jiní konzervativní křesťané, chápou potopu jako celosvětovou. To se ale v posledních letech tak dramaticky změnilo, takže jak evangelíci, tak i ti, kdo se drží neomylnosti Pisma, dnes přiznávají, že se nemuselo jednat o celosvětovou událost“.

Můžeme se dočíst o dalším zpochybňování biblických údajů a o nespolehlivosti Bible (str. 250), či o tom, že k vysvětlení SZ se nemůže použít NZ jako nejvyšší platná interpretace. (str. 264) Nechci zde uvádět další skutečnosti, na které jsou hrdí teologové CASD a jiných denominací. Tímto směrem se ubírá vyučování nových „pastorů“. – Adventistický seminář na Sázavě úzce spolupracuje s vysokou školou ve Friedensau.

Přejdeme ke studiu Bible v malých kroužcích při modlitebních chvílích, kde se například přečte verš a všichni řeknou, co si o něm myslí. Závěr se udělá v tom smyslu, že se verš nemůže chápat tak či onak, protože si ho můžeme vysvětlit podle svého mínění či názoru. Kde je ale absolutní pravda? Pravdu nakonec mají všichni. Je to studium Božího slova? Je to vliv postmoderního myšlení, který se v křesťanství stále více prosazuje.

Každý přístup k Bibli, který dovoluje čtenářům vyložit si verš podle svého rozhodnutí, se musí kvalifikovat jako tolerance. To se také vztahuje na různé příručky či biblické úkoly, které mnohdy manipulují myšlenkami čtenářů do nebiblického učení a směrů. Je to jev posledních let, kdy se Boží slovo doslova okrádá o jeho autoritu a moc. To zároveň ohrožuje základy církve a víru jejích členů.

Jak na to můžeme reagovat? Jak můžeme čelit útokům proti Božímu Slovu?

- Nejdříve přezkoumejme svoji víru a způsob života. Díváme se na Bibli jako na inspirované Boží Slovo? Čteme ji? Studujeme ji?
- Dávejme pozor při osobním i společném studiu na rozdíl mezi významem a aplikací textu. Otázka nemá znít: „Co přináší text mně?“ ale „o co jde v daném textu?“ a „jak jej použiji pro sebe?“
- Zdvořile odporujme pokusům o zlehčování Božího slova. Čtenář nebo posluchač nemůže rozhodovat o významu Božího slova, ale snažit se ho pochopit. (2Tm. 2,15; 2Pt 1,20)
- Jako rodiče nepověřujte církev výchovou dětí. Bůh přikazuje [5M.6,6-9]: *A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětvovati synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma. Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých.*

Co můžeme očekávat v budoucnu? Co na nás čeká ve stáří? Jistě hodně nemilých překvapení. Jen se podívejme na množství se překlady Bible, které jsou doslova pamflety, kde existuje Bůh v ženském rodě atd.. Je zajímavé, že tyto překlady odmítají mnohé evangelické církve, ale např. v Německu je CASD naopak hodnotí kladně.

Závěrem chci jen upozornit na to, že Nová tolerance přímo ohrožuje naši víru v Boha, naše přesvědčení, že spasení je jen v Kristu, a že On je jediná cesta k naší záchraně. Nová tolerance, která dnes existuje v církvích, vybízí lidi k hledání záchranu i jinde, než u samotného Krista a uzavírá tak cestu našemu spasení.

MUŽ NA STŘEŠE ARCHY

„Dobré ráno pane převozníku. Dovolte mi otázku: Jste zdejší?“

„Ano, ale nepracuji jako převozník, jsem v důchodu. Čím vám mohu posloužit?“

„Víte, hledám tady v okolí jednoho svědomitého pána jménem Noe. Rád bych ho poznal, hodně jsem o něm slyšel.“

„Ach tak, a co všechno jste o něm slyšel? Dobré, nebo špatné věci?“

„O to právě jde. Mnozí ho považovali za kazatele spravedlnosti a vážili si jej. Ti však již zemřeli. Druzí se mu vysmívali a smějí se i tomu, co mluví dnes.“

„A jak vy se na něj díváte a co o něm soudíte?“

„Já? Vždyť ho ani neznám. Víím jen to, co se o něm říká. Ale docela mu fandím. Vždyť přece to, o čem nám káže, si nemohl vycucat z prstu. Je zřejmé, že to co mluví, je z popudu Ducha Božího.“

„A co například?“

„No třeba to, že Bůh tuto zkaženou lidskou společnost zničí potopou. A Noe dostal od Nebeského Otce příkaz postavit velkou loď, ve které by se mohli zachránit všichni lidé, kteří se chtějí zachránit, jen kdyby využili jedinečné příležitosti, kterou jim Bůh nabízí. Nebude dlouho trvat a z nebe potečou proudy vody.“

„A vy si myslíte, že je to možné?“

„Samozřejmě! Vy ne? Jen se podívejte na ty lidi: samý teror, násilí, zabíjení a zvrácenost. Všude vládne nevěra. Takhle to už nemůže jít dál. Bůh se na to nemůže jen tak dívat. Moc vás prosím, pokud znáte Noeho, dovedte mě k němu.“

„Jste právě u něj, Noe stojí před vámi.“

„Je to možné? Tak vy jste Noe? Dobrý pane, to mám radost. Měl jsem hned takový pocit, že jste zvláštní muž.“

„To neříkejte. Všichni jsme hříšníci a potřebujeme Spasitele.“

„Je to tak, jak jste to právě řekl, pane Noe. Tím se lišíte od ostatních lidí. A já cítím, že Bůh je s vámi. Stavíte tuto velkou loď, protože Bůh je na vaší straně.“

„Máte pravdu, Bůh je na mé straně, ale i já jsem na jeho straně. On je mou jedinou útěchou a spásou. Také moji tři synové se svými manželkami jsou se mnou zajedno v tom, co

konám, stejně jako moje žena, a to i přesto, že je již v letech jako já.“

„Jak úžasné, pane Noe - já vás obdivuji. Takové lidi jako jste vy Bůh potřebuje. On, který je soudcem nás všech, jednou zjevně potvrdí, jak spravedlivé dílo děláte. Sláva Pánu!“

„Milý příteli, žádný skutek, ani ten nejlepší, nás před Bohem neospravedlní. Žádné dobré, ani zbožné skutky neudělají dobrého ani zbožného člověka, k tomu je zapotřebí ospravedlnění vírou v Boha. Teprve pak bude člověk moci konat dobré skutky z lásky ke svým bližním. Nikdy nemůžete dosáhnout toho podstatného tím, co je v pořadí druhé. Nejdříve musíme získat ospravedlnění a Boží milost a teprve pak následuje projev vděčnosti a poslušnosti víry.“

„Pane Noe, to bylo úplné kázání. Jaká hluboká pravda se skrývá ve vašich slovech!“

Jsem šťasten, že jsem se s vámi setkal. A těm, kteří vás svými ústy hanobí říkám: »Nechte Noeho na pokoji! Je to muž blízký Božímu srdci. Ať je veleben ten, který byl, který je a který má přijít.«“

„Je od vás velmi odvážné, že jste se mne tak statečně zastal. Zvu vás proto, abyste se mnou šel na pobožnost ještě dříve, než nastane večer. Je to vhodná chvíle ke slyšení Božího slova a také ke společné modlitbě.“

„Kdo tam všechno bude?“

„Celá moje rodina.“

„Jinak nikdo? Žádní lidé z vašeho okolí na tuto pobožnost neprijdou? Není tady nějaké větší společenství, v němž se lidé společně modlí?“

„Nezáleží na počtu. Bylo nás více, ale Bůh již mnohé z nich odvolal k odpočinku. Sám jste to již jednou potvrdil. Můj otec Lámech již před několika léty zemřel. Nedávno jsme pohřbili mého dědečka Matuzaléma. A byli tu ještě další lidé, kteří mi při stavbě archy pomáhali. Ale ani ti už nejsou mezi námi, také jsme je uložili k odpočinku. Tak a teď pojďte se mnou.“

„Ještě ne, pane Noe. Slibuji vám, že příště určitě přijdu a pak snad budu chodit častěji. Ještě jednou si všechno potřebuji promyslet. Budu vašim aktivním zastáncem a oporou. Nikdo z těch, co vás uráží, by neměl ujít trestu.“

„Trestání není úmyslem našeho Pána. Jednou se musí každý projevit. Toho, kdo přijde k poznání pozdě, život sám potrestá a on pak pozná, že už je pozdě. I vy máte nyní vzácnou příležitost. Podívejte se - tam dole stojí loď a je téměř hotová.“

„Je to velkolepé dílo, pane Noe. Všechno je mnohem dále, než jsem si myslel. Nyní vidím na vlastní oči, jak vás Bůh vede. Chvalte svého Pána! Teď už nikdo nemůže ke mně přijít s námitkou, že si Noe vymýšlí, protože déšť podle vědců vůbec neexistuje. Vědci tvrdí, že všechno povstalo z pravěkých bažin a že se vyvíjíme k naprosté dokonalosti. Ale ten, kdo má Božího Ducha, vidí, kam lidstvo kráčí, že spěje k zániku. Jen velkolepý Architekt, který stvořil nebe a zemi, nás může zachránit. Jemu patří sláva!“

„Správně, můj příteli. Dovolte proto milému Bohu, aby i vás mohl právě nyní, v tento příhodný čas zachránit.“

„Nepochybuji o tom. Jít sám nemá smysl, lepší je společně zvítězit, mít stále na mysli, že Pán Bůh vidí každému do srdce.“

„Správně, dívá se do srdce, ale přitom všechny naléhavě zve, aby společně vstoupili do archy, neboť nyní nastala ta správná chvíle“

„Správná chvíle? Samozřejmě, to já vím. Sám jste říkal, že když se začnou dít zázračné věci ve světě zvířat, nastal ten pravý čas. A na to já si ještě počkám, pane Noe. Vlastně právě nyní, když se dívám tam nahoru, na okraj lesa, dolů na pastviny a mezi skály - co to má znamenat? Je to snad ten zázrak, pane Noe? Spořádaně jdou lví, sloni, nosorožci, plazi, divocí jeleni a další zvířata - to je to znamení, pane Noe? Všichni, kteří se na vás dívali jako na snílka a takto o vás mluvili, musí nyní uznat, že jste nikdy nebyl lhářem, ale že jste velkým prorokem.“

„Vzdejte čest a slávu Bohu, který se k Noemovi takto příznává. Haleluja, haleluja ...“

„Podívejte se, jak nás kolem dokola obstoupila různá zvířata. A tam dole moji synové otvírají dveře Archy dokořán.“

„Ano, vidím to, vidím tu zázrak nad zázrak. Jak přátelsky se tato zvířata navzájem k sobě chovají. Jak spořádaně a disciplinovaně jdou. Je to důkaz vůdcovské ruky našeho Pána. Chvála patří Jemu! I ten poslední pochybovač musí dojít k poznání této skutečnosti.“

„Jen poznání však nestačí. Teprve poslušností a neustálou připraveností Boha následovat prokážeme svoji víru. Formální náboženství se Bohu nelíbí. Teď už ale musím jít. Proto vás prosím a žádám: Pojd'te se mnou! Nyní je čas záchrany, právě teď... Pak už bude pozdě...“

Nejlepší výrobek z nábytkářské dílny mistra Lucifera je dlouhá odkládací lavice. Neodložte své rozhodnutí na tuto lavici...“

„To já také nechci, milý a velmi ctěný pane Noe. Já jsem se již pro našeho Pána rozhodl. Přece bych ale ještě rád viděl, jak to bude pokračovat. Nepůjdu teď s vámi do Archy, ale hned, jak začne pršet, budu u vás. Jedno však vím zcela jistě, a to že jste na správné cestě. A já to teď řeknu každému, koho potkám.“

„Co vám to ale pomůže, když o tom budete všem lidem kázat a přitom sám nebudete zachráněn? Teď přece nastává po-

slední, a nejdůležitější hodina ve vašem životě. Uděláte jen pár kroků a budete v bezpečí.“

„Potřebuji ještě trochu času. Pán mi určitě pomůže. Upřímnému jistě pomůže, vám v Arše milý bratře Noe a mně také, když ne jinak, tak mne zachrání alespoň pomocí nějakého předmětu, kterých je zde okolo dostatek. Budu se pak stále držet zádi vaší Archy a budu vás následovat všude, kam vás Bůh povede. On zná jistě více možností, jak člověka zachránit!“

Pak se oba muži rozešli. Noe pospíchal k Arše, neznámý muž zamířil k blízkému skalnímu útesu. Toto místo poskytlo muži dokonalý pohled. Se zaujetím sledoval, jak se poslední žába a poslední křeček dlouhými skoky schovali v útrobach Archy.

Pan X se odebral do blízkého městečka a prvnímu člověku, kterého potkal předal tuto zprávu.

„Noe má pravdu! On je muž Boží a vy jste hříšníci. Tento svět brzy zanikne.“

Jako odpověď na svoji výzvu uslyšel i tato slova: „Stane-li se to, pak najdeme východisko i bez vás. Jděte za svým Noem, v jeho zvěřinci chybí ještě jeden oslík. Jinak si nemáme s vámi o čem povídat.“

Tento postoj Noeho přítele vůbec nezmalomyslně. Vrátil se na vrchol skály. Když mu Noe svým máváním ještě jednou dal znamení, aby přišel, vesele odvětil:

„V duchu jsem s vámi, bratře Noe. Odtud vše nejlépe vidím.“ Sám v sobě cítil šťastnou spokojenost a jistotu své věci. A tu jako by sám k sobě řekl.

„Pochopil jsem to špatně, nebo jsem nevěřící? To přece ne, vždyť Bůh i mne obdaří svou milostí.“

Spokojen a bez vzrušení viděl, jak se dveře Archy zavírají. Pomalu míjely dny, až přišel ten sedmý a když se ukázaly první kapky deště dopadající na vyprahlou zemi, poznamenal:

„To je senzační úkaz. Zase je tu další zázrak. To, co řekl Noe, se jistě splní. Zachránit se dá různým způsobem, nemusí se vše brát tak doslova. Je přece jedno, jestli jsem v Arše nebo na její střeše.“

Muž uviděl ležící žebřík, hned jej zvedl a okamžitě byl na střeše Archy. Tam se schoval za kožený převis, kde bylo docela útulno a kde spořádal část dobrot, které měl sebou.

„Plavba takovou lodí bude jistě mimořádný zážitek.“

Ubíhá jedna hodina za druhou, den za dnem a pršet nepřestává. Déšť bičuje střechu korábu a muži ukrytému pod koženým přístřeškem ubývá sil a začíná cítit bezmocnost.

Údy mu chladem natolik zkřehly, že jen ztěží odolávaly silícímu větru. Větrné poryvy byly tak silné, že ho náhle smetly ze střechy Archy do hlubokého vodního hrobu.

Čtete evangelium Matouše 24,37-39: „Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka. Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu, a nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny, takť bude i příští Syna člověka.“

V 1M 6, 22 čteme: „**I učinil Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.**“

„A CO UČINÍŠ TY?“

Boj kultur v díl

Význam Jeruzaléma v konfliktu

Jak Židé, tak muslimové, jsou přesvědčeni, že jsou vyvoleným národem. Židé se odvolávají na Boží zaslíbení daná Abrahamovi a pak Izákovi. Islám se odvolává na Korán, který říká, že Boží zaslíbení byla dána Abrahamovi a Ismaelovi. Je pravdou, že zaslíbení dal Bůh jak Izákovi tak i Ismaelovi. Podle biblické zprávy, udělal Bůh smlouvu s Izákem a ne s Ismaelem. Z Izákova rodu – pokolení - měl také přijít spasitel.

Stojí za povšimnutí, že se téměř všechna zaslíbení daná Ismaelovi naplnila, ale ta, která byla dána Izákovi a jeho potomkům, ne. Důvod spočívá v nesplnění podmínek pro požehnání. Mt 21,46: „I hledající ho jíti, báli se zástupů; neb ho měli za proroka.“

Protože Židé odmítli Ježíše, drží se až dodnes pevně přesvědčení, že jsou vyvoleným národem. Žijí v naději a víře, že jejich čas jako Božího národa a čas Mesiáše leží v budoucnu.

David Gurion řekl v roce 1950: „Jeruzalém není jen hlavním městem Izraele a světového židovství, ale podle slov proroků má být i duchovním hlavním městem světa.“

Přes 300 000 Židů 8.ledna 2001 v Jeruzalémě přísahalo, že se nikdy nevzdají města Jeruzaléma, přičemž se odvolávali na Žalm 137,5: „Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má.“

Je možné uvést další množství citátů, které hovoří o Židech a Jeruzalému.

Ale jaké zájmy má islám na Jeruzalému?

Pro celý arabský svět je Jeruzalém: „Al-Kuds“, což znamená Město pokoje, po Mecce a Medině třetí nejsvatější místo Islámu. V roce 638 Jeruzalém poprvé obsadili muslimští Arabové. V letech 705–750 v něm vybudovali mešitu Al-Aksa. (Dřívější byzantský kostel, který muslimové přestavěli na mešitu).

Podle muslimské tradice měl být Mohamed vzat z tohoto místa do nebe! Je ale zajímavé, že jeho hrob je v Mecce. Zachovala se také i Mohamedova slova: „Nejsvatějším místem je Jeruzalém, Jeruzalém je nejpevnější skálou.“ To říká tradice. Mohamed se modlil s obličejem obráceným k Jeruzalému,

ale když rostl odpor Židů k jeho učení, modlil se s obličejem obráceným k Mecce. Tím pro něj ztratil Jeruzalém svůj význam!

Po Mohamedově smrti nabýval Jeruzalém pro Araby význam svatého města a Palestina se pro ně stala svatou zemí.

Egyptský prezident Mubarak při mírových jednáních v roce 2001 prohlásil k Arafatovi: „Žádný muslim a Arab nemá právo zřeknout se Jeruzaléma“.

Hammed Tentawi (Univerzita Al-Arhar, Keiso) prohlásil: „Osvobození Jeruzaléma je naprosto legitimní. Alláh se bude těšit z každého, kdo pro tento cíl zabije Žida či křesťana.“ (May 136)

Pro Židy věřící i nevěřící (sekulární) nepřichází v úvahu vzdát se v Jeruzalémě místa, kde stál kdysi chrám.

Proč Židé tolik lpí na tomto místě? Protože tam chtějí postavit třetí chrám, který má být připraven pro příchod Mesiáše.

Samotní Židé mají různé představy ve spojitosti s výstavbou chrámu a příchodem Mesiáše. Tak například věří tomu, že Mesiáš přijde teprve tehdy, až budou vybudovány základy, když bude hotovo 50 % chrámu, až bude chrám zcela hotový, že ho Mesiáš bude sám stavět, nebo že přijde se svým chrámem z nebes.

V Izraeli je na 85 židovských směrů víry! (Schneider, 100 Fragen zu Izrael S 9)

Jásir Arafat na setkání islamistů 10.12.1997 v Teheránu prohlásil: „Nechávám zvonit zvony ohrožení, které varují před plány Izraele stavět chrám na místě, kde dnes stojí mešita Al-Aksa. Zachraňte Jeruzalém před satanem ...“ (Factum 11.12.2001)

Proč musí Židé stavět nový chrám zrovna na místě, kde dnes stojí muslimská mešita? Proč ho nemohou stavět např. v USA? Tam by nikdo nebyl proti. Židé se drží Starého zákona! Věřící, že je stále Boží vůlí, aby chrám stál na stejném místě, kde byl původní chrám. Odvolávají se na různá místa v Bibli, např. Jer 30,18; Zach. 1,16.17. (Zde je ale nutně se zeptat, pro kterou dobu byla určena tato zaslíbení.) Proto nejsou Židé ochotni stavět chrám někde jinde.

Jaroslav Juřica